

poved . . . morda zadnja v življenju . . . Oj dragi moj, kako vse drugačno se mi je sedaj pokazalo življenje, ko sem gledal na-nje s skoro umi-

rajočim očesom! Koliko, koliko sem grešil! Koliko kvant, v veseli družbi, med tovariši, ki so se mi smejali ter ploskali; — tovariši, prija-

Železnica v Andah v Južni Ameriki.

telji, kje ste? nikjer nobenega! Sam sem, sam, — sam moram stopiti pred sodni stol božji, sam odgovarjati, — ni ga, ki bi šel z menoj!

„Dom in svet“ 1897, št. 22.

Me miserum! Zakaj nisem mislil na to poprej, ko sem bil zdrav? Kako neumno je, ne skrbeti za to, kar je neizogibno!